

Reimatoīdā artrīta gaita atkarībā no perioda kopš inficēšanās brīža ar parvovīrusu B19

*Anda Kadiša^{1,2,3}, Zaiga Nora-Krukle¹, Svetlana Kozireva¹,
Aivars Lejnieks^{2,3}, Modra Murovska¹*

¹ Rīgas Stradiņa universitāte, A. Kirhenšteina Mikrobioloģijas
un virusoloģijas institūts, Latvija

² Rīgas Stradiņa universitāte, Iekšējīgo slimību katedra, Latvija

³ Rīgas Austrumu klīniskā universitātes slimnīca,
stacionārs "Gaiļezers", Latvija

Ievads. Reimatoīdais artrīts (RA) ir hroniska, progresējoša slimība, tamdēļ, visticamāk, vīrusi, kas var to izraisīt, ir persistējošas infekcijas izraisītāji. Vairākos epidemioloģiskos pētījumos konstatēts, ka iespējamais RA izraisītājs var būt parvovīruss B19 (B19V). B19V vīrusa DNS var persistēt dažādās cilvēka ķermeņa vietās ilgu laiku. B19V virēmija normāliem imūnkompetentiem cilvēkiem ir konstatēta arī mēnešiem un pat gadiem ilgi pēc primāras infekcijas. Pilnīga infekcijas eradikācija lielākajā daļā gadījumu nenotiek.

Darba mērķis, materiāls un metodes. Pētījuma mērķis bija RA pacientiem noteikt periodu kopš inficēšanās brīža līdz pacienta iekļaušanai pētījumā un dažāda ilguma B19V infekcijas ietekmi uz slimības gaitu. Pētījumā iekļauti 103 RA pacienti, kuriem noteikti klīniskie un laboratoriskie slimības aktivitātes rādītāji, laboratoriskie agresivitātes rādītāji, radioloģiskā stadija un precizētas slimības komplikācijas, kā arī noteikta B19V genoma secību klātbūtne un B19V antivielas pēc *recomLine* testa.

Rezultāti. RA pacienti tika iedalīti četrās grupās:

- 1) RA pacienti ar gadiem senu B19V infekciju;
- 2) RA pacienti ar mēnešiem līdz gadiem senu B19V infekciju;
- 3) RA pacienti ar nedēļas līdz mēnešiem senu B19V infekciju;
- 4) RA pacienti bez B19V infekcijas (bez B19V genoma secību klātbūtnes).

RA pacientiem netika konstatētas statistiski ticamas atšķirības slimības klīniskajos parametros, radioloģiskajā stadijā un laboratoriskajos – slimības aktivitātes, agresivitātes – un citos klīniskajos rādītājos, ņemot vērā inficēšanās ar B19V periodu pirms iekļaušanas pētījumā. Ārpuslocītavu bojājumam – reimatoīdiem mezgliņiem – noteikta tendence biežāk attīstīties RA pacientiem bez B19V infekcijas nekā pacientiem ar mēnešiem līdz gadiem senu infekciju ($p = 0,078$). Pārējo RA komplikāciju sastopamība RA pacientiem, ņemot vērā inficēšanās ar B19V periodu pēc pirms iekļaušanas pētījumā, neatšķīrās.

Secinājumi. Periods kopš inficēšanās brīža ar B19V līdz pacienta iekļaušanai pētījumā nav noteicošais slimības gaitas attīstībā. Būtiska ir B19V persistentas infekcijas esamība un tās aktivitātes fāze.

VPP "Biomedicīna" projekts Nr. 5.7.2.